ഒന്ന്

ദീപ്തമായ ഓർമ്മകൾ

ആമുഖം

ആശയങ്ങളുടെയും അനുഭവങ്ങളുടെയും ശക്തമായ ആവിഷ്ക്കാരോപാധിയെന്ന നിലയിൽ ഭാഷയുടെ സാധ്യതകൾ തിരിച്ചറിയേണ്ടതുണ്ട്. ജീവചരിത്രം, യാത്രാവിവരണം, വൈജ്ഞാനിക സാഹിത്യം തുടങ്ങിയ ശാഖകളിലൂടെ മലയാളം പുതിയ അനുഭൂതിമണ്ഡലങ്ങൾ സൃഷ്ടിച്ചിട്ടുണ്ട്.

തകഴിയുടെ ജന്മദേശവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ഗതകാലസ്മൃതികൾ ഉണർത്തുന്ന 'പറിച്ചു നടീൽ', യ,എ.ഖാദറിന്റെ 'മാതൃസന്നിധാനത്തിൽ', ഡോ.കെ.രാജശേഖരൻ നായരുടെ 'സ്മൃതിപഥം' എന്നീ രചനകളാണ് ഈ യൂണിറ്റിൽ ഉള്ളത്. ജീവിതാനുഭവങ്ങളുടെ എഴുത്തിൽ സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ള ഭാഷാപരമായ സവിശേഷതകൾ തിരിച്ചറിഞ്ഞ് ഉചിതസന്ദർഭങ്ങളിൽ പ്രയോഗിക്കാൻ യൂണിറ്റ് പഠിതാക്കളെ പ്രാപ്തരാക്കും.

Specimen

പറിച്ചുനടീൽ

തകഴി

ഈ നാട് എനിക്കഞ്ചാറു വയസ്സുള്ളപ്പോൾ എങ്ങനെയിരുന്നുവെന്നു ഞാൻ കൂടെക്കൂടെ ഓർത്തുനോക്കാറുണ്ട്. തനി വെള്ളക്കെട്ടായ പ്രദേശം. അതിവിസ്തൃതമായ പാടങ്ങൾ. പാടങ്ങളുടെ പുറവേലിയിൽ അവിടവിടെ തുരുത്തുകളുണ്ടായിരുന്നു. തുരുത്തുകളിൽ പുരവച്ചു മനുഷ്യൻ താമസിച്ചിരുന്നു. ധനു-മകരം മുതൽ ഇടവമാസം വരെ പാടത്തുകൂടി നടക്കാം; വീടുകളിൽ നടന്നെത്താം. എല്ലാ വീടുകളിലും കൊച്ചുവള്ളങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു. അയൽവക്കത്തേക്കു കൊച്ചുകുട്ടികളും അമ്മൂമ്മമാരുമെല്ലാം ഈ വള്ളത്തിൽ തുഴഞ്ഞാണു പോകുന്നത്. വള്ളമില്ലാതെ ജീവിക്കാൻ ഒക്കുകയില്ല. ഇടയ്ക്കു ഞാനൊന്നു പറയട്ടെ, ഒരു രൂപ കൊടുത്ത് എനിക്ക് അഞ്ചാറു വയസ്സുള്ളപ്പോൾ അച്ഛൻ മാവിൻതടികൊണ്ടുള്ള കൊച്ചുവള്ളം വാങ്ങിത്തന്നിരുന്നു. അന്നൊക്കെ വിൽക്കാൻ വള്ളവുമായി കച്ചവടക്കാർ കിഴക്കൻ പ്രദേശങ്ങളിൽ നിന്ന് ആറുവഴി കുട്ടനാട്ടിലെത്തുമായിരുന്നു. അതവർക്കൊരു നല്ല വ്യാപാരമായിരുന്നു. എന്റെ വള്ളത്തിൽ എനിക്കുമാത്രം കയറാം. അത്ര ചെറുതായിരുന്നു അത്. വർഷകാലത്ത് കുട്ടനാടുറങ്ങും. തകർത്ത് നാലുമഞ്ചുമാറും ദിവസം മഴ നിന്നു പെയ്യുമ്പോൾ വെള്ളപ്പൊക്കമായി. അപ്പോൾ പുരയ്ക്കകത്തും വെള്ളം കയറും. 'തട്ടും പരണും' കെട്ടി വെള്ളത്തെ അതിജീവിക്കണം. കൂലം കുത്തി പാഞ്ഞുവരുന്ന പമ്പ തുടങ്ങിയ കിഴക്കനാറുകളിലെ വെള്ളം കുട്ടനാട്ടിൽ വന്നു പരന്നൊഴുകുകയാണ്. കുത്തിയൊഴുക്കല്ല. പക്ഷേ, കായലിലെപ്പോലെ തിരയടിക്കും. സ്ത്രീകൾ വരെ പറമ്പിലുള്ള മരക്കൊമ്പുകളിൽ കയറിയിരുന്നാണ് വെളിക്കിറങ്ങുന്നത്. മണ്ണു കാണ്മാനേയില്ല. വൃശ്ചികം-ധനുമാസമാകുമ്പോൾ കുട്ടനാടാകെ ഉണർന്നു കഴിഞ്ഞു. പിന്നെ ഉറക്കമില്ല. പതിനായിരവും പതിനയ്യായിരവും പറ വിത്തുപാട് പരന്നുകിടക്കുന്ന പാടശേഖരങ്ങളിലെ പുറവേലി കുത്തും വെള്ളം വറ്റിക്കലുമാണ് പിന്നെയുള്ള രാപകൽ പണി. പുറവേലികുത്താൻ, കമ്പുകാടുകൾ തെക്കുള്ള കരിപ്രദേശത്തുനിന്നാണ് കൊണ്ടുവരുന്നത്. വള്ളങ്ങൾ വള്ളങ്ങളായി തോടുകൾ

Specimen

വഴി കമ്പും കാടും പൊയ്ക്കോണ്ടിരിക്കും. സന്ധ്യയാകുമ്പോൾ എന്റെ വീടിന്റെ കടവിൽ തൊട്ടുതൊട്ടു വള്ളങ്ങൾ കെട്ടിയിരിക്കുന്നത് കാണാം. നല്ല രസമാണ് അവർ അത്താഴം വയ്ക്കുന്നതും അതുണ്ണുന്നതും നോക്കിനിൽക്കാൻ. അവർ ഏതോ അന്യരാജ്യത്തുനിന്നു വന്നവരാണെന്നാണ് തോന്നുക. നേരം വെളുക്കും മുമ്പേ അവർ പോയിക്കഴിയും. മുപ്പത്തിയാറ് ഇലകൾ വരെയുള്ള ചക്രങ്ങളിട്ട് പല ആഴ്ച ചവിട്ടിയാണ് വെള്ളം വറ്റിക്കുന്നത്. സൂചിക്കു ചവിട്ടുന്ന ഒരാളുണ്ട്. ഏറ്റവും മുകളിൽ തിരിയുന്ന ചക്രത്തിന്റെ ഓരോ ഇലയിലും ചവിട്ടി നടക്കുകയാണിയാൾ. അയാൾക്കു താഴെ ഏഴോ എട്ടോ പേരുണ്ട്. അവർ ഇരുന്ന് ചവിട്ടുന്നവരാണ്.

"തെയ്തെയ് തോ കറുക തക തെയ്
കറുകതിത്തെതോ തകതൈ തകതോം"

എന്ന പല്ലവിയുള്ള ചക്രപ്പാട്ട് രാത്രികാലങ്ങളിൽ കുട്ടനാടു മുഴുവൻ മുഴങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ഏഴരനാഴികയാണ് ഒരു തവണ. സന്ധ്യ എരിഞ്ഞടങ്ങുമ്പോൾ ഒന്നാം തവണക്കാർ ചക്രത്തിൽ കയറണം. സൂക്ഷ്മം ഏഴര നാഴികയിരുട്ടുമ്പോൾ രണ്ടാംതവണക്കാർ കയറും. തവണയിറങ്ങുന്നതും തവണ കയറുന്നതും വലിയ ആർപ്പുവിളിയോടെയാണ്. രണ്ടാം തവണക്കാർ പതിനഞ്ചു നാഴികയിരുട്ടുമ്പോൾ തവണയിറങ്ങും. മൂന്നാം യാമം ചവിട്ടേണ്ടത് ഒന്നാം തവണക്കാരാണ്; നാലാം യാമം രണ്ടാം തവണക്കാരും. വാച്ചും നാഴികമണിയുമൊന്നുമില്ല. നക്ഷത്രം നോക്കി കൃത്യമായി സമയമറിഞ്ഞിരുന്നു. അതറിയാവുന്നവരുണ്ടായിരുന്നു. മഴയും വെയിലും ഗ്രഹങ്ങളുടെ രാശിചംക്രമണം നോക്കി മുൻകൂട്ടി കൃഷിക്കാർ കണ്ടറിഞ്ഞിരുന്നു. അതു വളരെയൊക്കെ ഒത്തുമിരുന്നുവെന്ന് ധൈര്യമായി എനിക്കു പറയാൻ കഴിയും. ഇന്നത്തെ കാലാവസ്ഥാ പ്രവചനക്കാരെ നമ്പാൻ കഴിയുകയില്ലല്ലോ. ഏറ്റക്കൂടുതൽ കൊണ്ടോ മറ്റു വിധത്തിലോ, ഉദ്ദേശിക്കുന്ന ദിവസം വെള്ളം വറ്റിയിട്ടില്ലെങ്കിൽ രാപകൽ ചവിട്ടുക (അതിന് നിലപടിചവിട്ടുക എന്നാണ് പറയുന്നത്) യാണ് പതിവ്.

കൂലി നെല്ലാണ്. പുലയരും പറയരും പുട്ടിലും വട്ടിയും നിരത്തി വച്ചിട്ട് തീണ്ടാപ്പാടു മാറിനിൽക്കും. ഓരോ പാത്രവും ആരുടെയെന്നു ചോദിച്ചിട്ട് കൂലിച്ചങ്ങഴി വച്ച് പറപ്പടി അളന്നുകൊണ്ടു വച്ചിട്ടുള്ള നെല്ല് ഓരോ പാത്രത്തിൽ കൂലിയളക്കും. ഞാനങ്ങനെ അച്ഛന്റെ കൂടെ ഒരകം മുതൽ മറ്റേ അകം വരെ അളക്കുന്നതും നോക്കി പോകുമായിരുന്നു.

പിന്നെ കുട്ടനാട് പച്ചപ്പട്ടു പുതച്ചു കിടക്കുകയാണ്. ഇടയ്ക്കിടയ്ക്ക് വേലിയേറ്റം വരുമ്പോൾ അത്യാഹിതങ്ങൾ സംഭവിക്കാറുണ്ട്.

Specimen

മടവീഴ്ച. കൈയിൽ കിട്ടുന്ന ആയുധങ്ങളും മട തടുക്കാൻ ഉപകരിക്കുന്ന ഉപകരണങ്ങളുമായി നാടുമുഴുവൻ മടവീണിടത്ത് പാഞ്ഞെത്തുകയാണ്. വെള്ളത്തിന്റെ ശക്തിയെ മനുഷ്യപ്രയാണം പ്രതിരോധിക്കുന്ന കാഴ്ച പലതവണ ഞാൻ കണ്ടിട്ടുണ്ട്. പിന്നെയാണ് ഉത്സവകാലം. വിളവെടുപ്പ് ഒന്നും ഒന്നരയും മാസമാണ് കളം കയറുന്നത്. കൊയ്ത്തും മെതിയും ഇടതടവില്ലാതെ നടക്കും. പുറത്തു നിന്നു കൊയ്ത്തുകാരെ വരുത്തി കൊയ്യിക്കയാണ് വൻകിട കൃഷിക്കാർ. കൊയ്ത്തുകാർക്ക് കിടക്കാൻ പന്തലും മറ്റും കൃഷിക്കാർ കെട്ടിക്കൊടുക്കും. അന്നും കുട്ടനാടിനുറക്കമില്ല.

എന്നാണ് കുട്ടനാട്ടിൽ മണ്ണെണ്ണ എത്തിയത്?

കൃത്യമായി ഓർമ്മിക്കാൻ കഴിയുന്നില്ല. വീടുകളിൽ പുന്നയ്ക്കാ എണ്ണയാണ് വെളിച്ചം കാണാൻ ഉപയോഗിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നത്. മൂന്നുനാലു രീതികളിലുള്ള വിളക്കുകൾ വീടുകളിൽ കാണാമായിരുന്നു. അമ്പലപ്പുഴ ഇംഗ്ലീഷ് സ്കൂളിൽ പഠിക്കുന്ന കാലത്ത് ഞാൻ പുന്നയ്ക്കാ എണ്ണ ഒഴിച്ചു കത്തിച്ച വിളക്കിന്റെ ചുവട്ടിലിരുന്നാണ് പാഠങ്ങൾ വായിച്ചിരുന്നത്. ഞാൻ എന്റെ ചെറുപ്പത്തിൽ കണ്ടിട്ടുള്ള ഓരോ വീട്ടിലെയും ആളുകളെ ഓർത്തുപോകുന്നു. ഉടുപ്പ് തകഴിയിലില്ലായിരുന്നു. വിശേഷ ദിവസങ്ങളിൽ ആണുങ്ങളുടെ വേഷം മുണ്ടും തോർത്തുമാണ്. പെണ്ണുങ്ങൾ പുടവയുടുത്ത് തോർത്തു പുതയ്ക്കും. വീടുകളിൽ മാറുമറയ്ക്കാതെ എല്ലാ പ്രായക്കാരെയും കാണാം. എന്നാണ് ചെറുപ്പക്കാരികൾ റൗക്കയിടാൻ തുടങ്ങിയത്? കൃത്യമായ കാലം എനിക്കോർമയില്ല. പതിനെട്ടും ഇരുപതു വയസ്സും പ്രായമുള്ള ഒരുപാട് ചേച്ചിമാർ നെഞ്ചത്തൊരു നൂലുപോലുമില്ലാതെ എന്റെ മുന്നിൽക്കൂടെ കടന്നു പോകുന്നു. അന്നവർ അങ്ങനെ നിൽക്കുന്നതിൽ എനിക്കെന്നല്ല, ആർക്കും ഒരു വല്ലായ്മയും തോന്നിയിരുന്നില്ല. ഇന്ന് ഓർമ്മയിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുമ്പോൾ എനിക്കു വല്ലായ്മ തോന്നുന്നു. അന്നു ജീവിച്ചിരുന്ന അമ്മൂമ്മമാർ, അപ്പൂപ്പന്മാർ, പേരമ്മമാർ, കൊച്ചമ്മമാർ– ചേച്ചിമാർ, ചേട്ടന്മാർ– ഇവരെല്ലാം ഓരോ കാലത്തോരോരുത്തരായി ചാരമായി മണ്ണിനടിയിലായി. എന്റെ പ്രായത്തിലുണ്ടായിരുന്ന കുറേ കൂട്ടുകാരും മരിച്ചു. കാകേലി കേശവൻ വയറ്റിൽ നോവെടുത്തു കിടന്നു പുളയുകയായിരുന്നു. ഞങ്ങൾ കളിച്ചുകൊണ്ടു നിൽക്കുമ്പോഴാണ് അവന് നോവു തുടങ്ങിയത്. അയൽവക്കത്തെ കൊച്ചമ്മമാരും പേരമ്മമാരും ഒത്തുകൂടി ആലോചിച്ച് ഒരു മരുന്നു കൊടുത്തു; ഒതളത്തിന്റെ കുരുന്നു വാട്ടിപ്പിഴിഞ്ഞ നീര്. കേശവൻ മിണ്ടാതെ കിടന്നു. വീട്ടിൽ അലയും തല്ലും നിലവിളിയുമായി. അവനെ കുഴിയിലെടുത്തുവച്ചു മണ്ണിട്ടു മൂടി. ആ കുഴിമാടത്തിൽ ചെന്നു പിറ്റേന്നു രാവിലെ ഞാൻ കേശവനെ വിളിച്ചു. അവൻ മിണ്ടിയില്ല.

Specimen

അങ്ങനെ ഓരോ കാലത്തായി മണ്ണടിഞ്ഞവരുടെ ജീവിത ചര്യയും വേദാന്തവുമല്ല പിന്നീടു വന്ന തലമുറയിൽ കണ്ടത്. ഇവിടെ ചായക്കടയുണ്ടായി. തട്ടിൽ ഇഡ്ഡലിയും ദോശയും അടുക്കി യങ്ങനെ വച്ചിരുന്നു. ചമ്മന്തിയും തീയലുമാണ് ഇഡ്ഡലിയുടെ കൂടെ കൊടുത്തിരുന്നത്. ഇന്നത്തെപ്പോലെ സഞ്ചിയിൽ വെള്ളമൊഴിച്ച് ഒരു ഞെക്കും ഞെക്കി പൊക്കത്തിൽ പിടിച്ച് ആറ്റുന്ന ഏർപ്പാട് കുറച്ചുകാലം കഴിഞ്ഞാണ് തകഴി കണ്ടത്. ആദ്യം കരിപ്പെട്ടിയും കൊത്തമല്ലിയും ചേർന്ന വെള്ളമായിരുന്നു ഇഡ്ഡലിക്കൊപ്പം കൊടുത്തിരുന്നത്. പിന്നെ ചായയായി. രാവിലെ കഞ്ഞി കുടി ച്ചിരുന്നവർ ചായക്കടയിലേക്കു മാറി. ആരാണാദ്യം കാപ്പിക്കട തുടങ്ങിയതെന്ന് എനിക്കു തിട്ടമായി പറയാൻ കഴിയുകയില്ല.

പെൺകുട്ടികളുടെയിടയിൽ റൗക്ക പ്രചരിച്ചത് വളരെ വേഗ മായിരുന്നു; ആൺകുട്ടികളുടെയിടയിൽ ഷർട്ട് പ്രചരിച്ചത് സാവകാശത്തിലും. ഞാൻ ആദ്യമായി ഒരുടുപ്പിടുന്നത്-അതിന് ഷർട്ട് എന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ-ഇംഗ്ലീഷ് സ്കൂളിൽ ചേർന്നപ്പോഴാണ്. മങ്ങി വെളുത്തു കേമ്പിരിത്തുണികൊണ്ടു തുന്നിയ ഷർട്ടിനും ബനിയനും ഇടയ്ക്കുള്ള ഒരുതരം കുപ്പായം. അത് യന്ത്രത്തിൽ തുന്നിയതാണോ, അതോ പാണന്മാർ കൈകൊണ്ടു തയ്ച്ചതാണോ എന്ന് ഞാനിപ്പോൾ ഓർക്കുന്നില്ല. റൗക്കയിട്ട പെണ്ണുങ്ങൾക്ക് വീട്ടിലെ തൊഴുത്തിലെ ചാണകം വാരാൻ മടിയായി. പക്ഷേ, വല്ലവുമെടുത്ത് കൂട്ടുകാരുമൊത്ത് പാടത്തെ വരമ്പിൽ പുല്ലു ചെത്താൻ ഉത്സാഹവുമായിരുന്നു. ഷർട്ടിടാൻ തുടങ്ങിയവർ ചക്രം ചവിട്ടാൻ പോയില്ല. അങ്ങനെയാണ് വേഷവിധാനത്തിലുണ്ടായ മാറ്റത്തിന്റെ പ്രതിഫലനം ജീവിതത്തിൽ കണ്ടത്. നായന്മാർ ആളോ ഹരി വാങ്ങി അപ്പോൾത്തന്നെ ഓഹരി കച്ചവടം ചെയ്ത് ഷർട്ടി ടാനും ഭാര്യക്കു റൗക്കവാങ്ങിക്കാനും ആ പണം വിനിയോഗിച്ചു. ആ തകർച്ചയുടെ നടുക്കുനിന്നു നോക്കിയപ്പോൾ പലപല എട്ടു കെട്ടുകളും പതിനാറുകെട്ടുകളും പൊളിച്ചു വിൽക്കുന്ന കാഴ്ച കാണാമായിരുന്നു. ഒരു ദായസമ്പ്രദായത്തിന്റെ, ഒരു പ്രത്യേകമായ സാമ്പത്തിക സംവിധാനത്തിന്റെ പൂർണമായ തകർച്ച കാണാൻ കഴിഞ്ഞത് ഒരു വലിയ അവസരമായി എനിക്കിന്നു തോന്നുന്നു. ഞാൻ ജനിക്കുന്നതിന്റെ രണ്ടു തലമുറ മുമ്പ് ഈ പ്രദേശം എങ്ങ നെയായിരുന്നു? ആ അന്വേഷണം എന്നും എനിക്കുണ്ടായിരുന്നു.

ഈ പ്രദേശത്ത് എന്നാണ് ആദ്യമായി ആൾപ്പാർപ്പുണ്ടായത്? എത്രയെത്ര തലമുറകളുടെ ശരീരം ദഹിച്ച ചാരവും പൊടിഞ്ഞ അസ്ഥിയും ചേർന്നതാണീ മണ്ണ്! ഇന്നു ഞാൻ കാണുന്നതുപോലെ തന്നെ വ്യക്തമായി അന്നത്തെ തകഴി ഗ്രാമവും എന്റെ മനസ്സിലുണ്ട്. ഇന്നിവിടെനിന്നു ലോകത്തിന്റെ ഏതു ഭാഗത്തേക്കും വാഹന

Specimen

ത്തിൽ പോകാം. ടെലഫോണുണ്ട്, കമ്പിയാപ്പീസുണ്ട്. മിനിട്ടിൽ മിനിട്ടിൽ തകഴിയുടെ മാറുമുറിച്ചു പോകുന്ന റോഡിൽക്കൂടി ബസ്സുകൾ ഓടുന്നു, കാറുകൾ പായുന്നു. പണ്ട് പുറവേലി കിടന്നിടത്ത് ഇന്ന് പഞ്ചായത്തുറോഡുകളാണ്. അവിടെക്കൂടെയും കാറുകൾ പോകും. താമസിയാതെ ബസ്സുകളും ഓടിത്തുടങ്ങും. തകഴി തീവണ്ടിയുഗത്തിന്റെ അടുത്തും എത്തിക്കഴിഞ്ഞു. വൈകിട്ട് തകഴി പ്രദേശം മുഴുവൻ കൂടുന്ന അമ്പലപ്പരിസരത്ത് ഒറ്റമുണ്ടോടുകൂടി കാണാവുന്ന ഒരാൾ ഞാൻ മാത്രമാണ്. ഞാൻ മാത്രമേ ചെരുപ്പില്ലാതെ അവിടെയുള്ളൂ. പാൻസും ഷർട്ടും ഇട്ട ചെറുപ്പക്കാർ സ്കൂളിലും കോളേജിലുമൊക്കെ പഠിക്കുന്നവരാണ്. അവർ ഏതെല്ലാം വീടുകളിലെയാണെന്ന് എനിക്കറിഞ്ഞുകൂടാ. ഗൗരിച്ചേച്ചിയുടെ കൊച്ചുമോനായിരിക്കാം ആ നിൽക്കുന്നത്. നാണിച്ചേച്ചിക്ക് ഒരു മകളുണ്ടായിരുന്നു. മകളുടെ മകനായിരിക്കാം ആ നീല പാൻസുകാരൻ. ആരോ എന്നോടു പറഞ്ഞു, ആ ചുവന്ന പാൻസും ചുവന്ന ഷർട്ടുമിട്ട ചെറുപ്പക്കാരൻ കൊച്ചുകാർത്ത്യായനിച്ചേച്ചിയുടെ മകന്റെ മകനാണെന്ന്. സുന്ദരികളായ പെൺപിള്ളേർ അമ്പലത്തിൽ സന്ധ്യക്കു തൊഴാൻ വരും. അവരെവിടെത്തെയൊക്കെയാണ്? ഈ നാട്ടിലുള്ളവർ തന്നെ, സംശയമില്ല.

എന്റെ ചെറുപ്പത്തിലുള്ള സ്ത്രീകൾക്ക് ഇത്രയും സൗന്ദര്യമില്ലായിരുന്നു. അവരുടെ മക്കളുടെ മക്കൾതന്നെയോ ഈ പെൺകൊച്ചുങ്ങൾ? ഈ ആൺകൊച്ചുങ്ങളും? ഇവർക്കെന്തു ചൈതന്യമാണ്! ഇതെങ്ങനെ കൈവന്നു? ഈ ചെളിമണ്ണിൽ മനുഷ്യന് ചൈതന്യം നൽകുന്ന ആ അജ്ഞാതശക്തി കലർന്നിരുന്നോ? തലമുറതലമുറ മുന്നോട്ടു വരുമ്പോൾ ചൈതന്യവും ശക്തിയും സൗന്ദര്യവും പരിണാമക്രമത്തിൽ വർധിക്കുകയാകാം. ഒരമ്പതു കൊല്ലം കൂടി കഴിയുമ്പോൾ ഇതിന്റെയെല്ലാം തികവ് എവിടെച്ചെന്നു നിൽക്കും? അന്ന് ഒരത്യുജ്ജ്വലപ്രതിഭ ഈ മണ്ണിൽനിന്ന് ഉയിർക്കൊണ്ടേക്കാം.

ചൈതന്യമുള്ള ഈ ചെറുപ്പക്കാരുമായി അടുത്തിടപഴകാൻ എന്തുകൊണ്ടോ എനിക്കു കഴിയുന്നില്ല. അതെന്റെ ദുഃഖമാണ്. അവരുടെ ലോകത്തിലേക്കു കടന്നു ചെല്ലാൻ എനിക്കു സാധിക്കുന്നില്ല. സമൃദ്ധമായ കുടുമയിൽനിന്നു വെറും ക്രാപ്പിലെത്തിയ എനിക്ക് അവിടെ നിൽക്കാനേ കഴിയുന്നുള്ളൂ; സ്റ്റെപ്പ് കട്ടിലേക്ക് ഇറങ്ങാൻ കഴിയുന്നില്ല. പുടവയുമുടുത്ത് കൈമുട്ടുവരെയുള്ള ജായ്ക്കറ്റുമിട്ട് കസവുനേര്യതുമണിഞ്ഞു നിൽക്കുന്ന പെണ്ണിലാണ് ഞാൻ സൗന്ദര്യം കണ്ടിട്ടുള്ളത്. ഇന്നത്തെ കാഞ്ചിപുരം സാരിയിലും വേഷവിധാനത്തിലെ മാച്ചിങ്ങിലുമൊക്കെ കാണുന്ന പെൺകുട്ടികൾക്ക് ഈ നാടുമായി ഒരു ബന്ധവുമില്ലെന്ന് ചിലപ്പോൾ

എനിക്ക് തോന്നിപ്പോകുന്നു. ഞാൻ ഒറ്റപ്പെടുന്നു. ഞാനെന്റെ പഴയ തകഴിക്കാരനാണ്.

ഇവിടത്തെ ശാന്തി നഷ്ടപ്പെട്ടു; നാടിന്റെ സൗന്ദര്യം പോയി. നീർക്കോലി തവളയെ പിടിക്കുമ്പോഴുള്ള തവളയുടെ 'ഞാൻ പോകും' എന്ന ശബ്ദം കേൾക്കാനില്ല. പാടത്തിന്റെ അക്കരെയുള്ള വീട്ടിൽ നിന്ന് പട്ടിയുടെ മോങ്ങൽ കേൾക്കാം. എവിടെയോ മരണമുണ്ടാകാൻ പോകുകയാണ്. കാലനെ കാണുമ്പോഴാണ് പട്ടി മോങ്ങാറുള്ളത്! പിറ്റേദിവസം എവിടെയെങ്കിലും മരണമുണ്ടായോ എന്ന് ആളുകൾ പഴയകാലത്തു തിരക്കാറുണ്ടായിരുന്നു. ഇപ്പോൾ പട്ടി മോങ്ങിയാൽ ആരും ശ്രദ്ധിക്കാറില്ല. വാഹനങ്ങളുടെ ശബ്ദകോലാഹലം കൊണ്ട് ഇപ്പോൾ ഉറങ്ങാൻ കഴിയുന്നില്ല. മുറ്റത്തു വെള്ളം കയറുമ്പോൾ മീൻ വെട്ടിപ്പിടിക്കാമായിരുന്നു. ഇന്ന് വെള്ളപ്പൊക്കമില്ല. ചക്രപ്പാട്ടു കേൾക്കാനില്ല. കൊച്ചുവള്ളമെന്നാൽ എന്തെന്ന് ഇവിടെനിന്നു കോളേജിൽ പോകുന്ന കുട്ടികൾ ചോദിച്ചു തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ഈ റോഡരികിലുള്ള വീട്ടിൽ പഴയ കാലവും ഓർത്തുകൊണ്ട് പഴയ മനുഷ്യരേയും ചിന്തിച്ചുകൊണ്ട് ഞാൻ കുത്തിയിരിക്കുകയാണ്. ചീവീടിന്റെ ശബ്ദം പോലും എനിക്കൊരു സ്മരണമാത്രമായി മാറിയിരിക്കുന്നു.

(ഓർമ്മയുടെ തീരങ്ങളിൽ)

Specimen

മാതൃസന്നിധാനത്തിൽ

യു. എ. ഖാദർ

യാംഗോൺ നഗരത്തിലെ രണ്ടാംദിന സുപ്രഭാതം ഞാൻ കാണുന്നത്, മോം ജില്ലയിലേക്ക് കുതിക്കുന്ന വാഹനത്തിന്റെ ഗതിവേഗത്തെ പിളർന്ന് വാഹനത്തിന്റെ കണ്ണാടിയിലൂടെ ചോർന്നിറങ്ങുന്ന പുലർവെട്ടത്തിലൂടെയാണ്.

നഗരം എത്രകാതം പിന്നിട്ടുവെന്ന തിട്ടം എനിക്കില്ലായിരുന്നു. വണ്ടിയോടിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന സുഹൃത്ത് മുഹ്യുദ്ദീൻഷായുടെ സഹപ്രവർത്തകൻ പറയുന്നതു കേട്ടു, യാംഗോനിന്റെ അതിർത്തി കടക്കാറായി. സമാന്തരമായി നീണ്ടുനീണ്ടുപോകുന്ന ഹൈവേ പുതുതായി രൂപംകൊള്ളുന്ന ക്യാപ്പിറ്റൽ നഗരത്തിന്റെ നിർമ്മാണ കേന്ദ്രത്തിലേക്കാണു ചെല്ലുന്നത്. യാംഗോനിനു പകരം മറ്റൊരു നഗരി. പട്ടാളമേധാവിയുടെ പുതിയ ഭരണപരിഷ്കാരയത്നങ്ങൾ. രണ്ടാം ലോകയുദ്ധത്തിനു ശേഷം ഭരണരംഗത്തെ താറുമാറായ അവസ്ഥകൾ മാറ്റിമറിച്ചു വീണ്ടും പഴയ ബർമയുടെ പുതുയുഗ ചൈതന്യം പുനഃസൃഷ്ടിക്കാനുള്ള പരിശ്രമങ്ങൾ.

വണ്ടി ഓടിക്കുന്നതിനിടയിൽ മുൻഭാഗത്തെ സീറ്റിൽ ഇരിക്കുന്ന സഗീറിനോടാണ് യുദ്ധാനന്തരബർമയുടെ ദുരവസ്ഥകൾ മാറി മ്യാൻമറിന്റെ മുഖം പ്രസന്നമാവുന്നതിന്റെ പ്രസാദചലനങ്ങൾ ഓരോന്നും ചൂണ്ടിക്കാണിച്ച് അദ്ദേഹം പൊലിപ്പിച്ചുപറയുന്നത്. യാത്രാവണ്ടി അന്നേരം ദൈർഘ്യമേറിയ ഒരു പാലത്തിന്റെ മുകളിലൂടെയായിരുന്നു കുതിച്ചത്. അതിന്റെ കൈവരികൾക്കപ്പുറത്തായി കാണുന്ന റങ്കൂൺനദിയും നദിക്കിരുപുറത്തും കാണായ ഭംഗിയേറിയ ചെറുകെട്ടിടങ്ങളും ചൂണ്ടി ഞങ്ങളെല്ലാവരും കേൾക്കെ സുഹൃത്ത് പറഞ്ഞു: "യുദ്ധത്തിനുശേഷം ഇപ്പോഴത്തെ സർക്കാർ പണിത പാലമാണത്. പഴയ പാലത്തിന്റെ അവശിഷ്ടങ്ങൾ അതാ അപ്പുറത്ത് ഉണങ്ങിത്തൂങ്ങിക്കിടക്കുന്നത് കണ്ടില്ലേ. ജാപ്പ് വിമാനങ്ങൾ ബോംബിട്ടു തകർത്ത പാലം- ചെനിയാൻ ബ്രിഡ്ജ്; പുനർനിർമ്മിക്കപ്പെട്ട ചെനിയാൻ ബ്രിഡ്ജ്."

Specimen

പാലത്തിന്റെ മറുകരയിലെ വിശ്രമകേന്ദ്രത്തിൽ കയറി. പ്രാതൽ തങ്കയ്യാൺ വില്ലേജിലെ ആധുനികരീതിയിൽ സന്ദർശകർക്കായി ഒരുക്കിവച്ച റിസോർട്ടിൽ ആകാമെന്ന് സാരഥിയുപദേശിച്ചു.

അത്യാകർഷകമായി അലങ്കരിച്ച് ഒരുക്കിയ റിസോർട്ടിലെ കഫേയിലിരുന്നു പ്രാതൽ അകത്താക്കുമ്പോഴും മനസ്സുനിറയെ ബില്ലീൻതന്നെയാണ്. എല്ലാ മ്യാൻമർ കാഴ്ചകളും എന്നെ പെറ്റിട്ട ഭൂലോകത്തിലെ ഏകയിടം കണ്ടിട്ടുമതിയെന്നാണ് ഉള്ളിലെ പയ്യന്റെ ശാഠ്യം.

ചാപല്യംനിറഞ്ഞവന്റെ ദുശ്ശാഠ്യങ്ങൾക്കു വഴങ്ങിയെന്ന മട്ടിൽ മോം ജില്ലയിലേക്കുള്ള യാത്ര തുടർന്നു.

യാത്രയ്ക്കിടയിൽ, യുദ്ധത്തിൽ മരണമടഞ്ഞ രക്തസാക്ഷികൾക്കു ചിരസ്മരണയെന്ന മട്ടിൽ ചുറ്റും മതിലും ഇരുമ്പുകമ്പിവേലിയും അതിമനോഹരമായ രീതിയിൽ നിർമ്മിച്ച പൂമുഖഗേറ്റും റോഡിന്റെ ഒരുവശത്തായി കണ്ടു. ഉള്ളിലെ രക്തസാക്ഷിമണ്ഡപവും കണ്ണിൽപ്പെട്ടു. സാരഥിയുടെ ചെറുവിവരണവും ഏതാനും മിനിറ്റുകൾ അവിടെ വണ്ടി നിർത്തണമോ എന്ന ചോദ്യവും ഉയർന്നപ്പോൾ, "അതൊക്കെയിനി തിരിച്ചുവരവിൽ" എന്നോ മറ്റോ ആരോ നിർദേശിക്കുന്നതു കേട്ടു. പ്രഭാതം കൂടുതൽ പ്രകാശവാനായിത്തീർന്നതിനാൽ പുറംകാഴ്ചകൾ, ഓട്ടപ്പാച്ചിലിനിടയിൽ മിന്നിമറയുന്ന ദൃശ്യങ്ങൾ മാത്രമാവുകയാണ്.

ഒരിടത്തും തങ്ങാതെ ഓടിക്കിതച്ചാൽ മാത്രമേ അത്രയും ദൂരത്തെ ജന്മസ്ഥലം വെയിലാറുംമുമ്പായെങ്കിലും കണ്ണിൽപ്പെടുകയുള്ളൂ. പിന്നിട്ടുമറയുന്ന ഓരോ ജനപഥവും മനസ്സിൽ പണ്ടെപ്പോഴോ കണ്ടുശീലിച്ച രംഗങ്ങളുടെ പുനരാവർത്തനമായി തെളിയുകയാണല്ലോ. അതേ കൃഷിയിടങ്ങൾ, വൃക്ഷനിബിഡമായ മലയടിവാരങ്ങൾ, ഇടയ്ക്കിടെ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്ന ചെറു നഗരവീഥികൾ, മരക്കാലുകളാൽ നിർമ്മിതങ്ങളായ കച്ചവടപ്പീടികകൾ, ആൾതാമസമുള്ള വീടുകൾ, ബുദ്ധമതാനുയായികളായ മുനിമാരുടെ കൂട്ടങ്ങൾ, സ്വർണത്താഴികക്കുടങ്ങളെ പകൽപ്രഭയിൽ കുളിപ്പിച്ചു നിവർന്നു നിൽക്കുന്ന പെഗോഡകൾ.

വഴിയരികിലെ ഭണ്ഡാരപ്പുരകൾ. അപരിചിതത്വം ഒട്ടും തോന്നാത്ത കാഴ്ചക്കൗതുകങ്ങളെ വിസ്മയക്കണ്ണുകളാൽ കഴുകിയാണല്ലോ ഇവന്റെ യാത്ര.

യാത്രയിൽ തുണയായി പോന്നവരെയെല്ലാം അവരവരുടെ കാഴ്ചകൾക്കും സ്ഥലതാരതമ്യ വിശകലനങ്ങൾക്കും വിട്ടുകൊടുത്ത്, അതിലൊന്നും പങ്കുചേരാതെ വാഹനത്തിന്റെ പിറകിലത്തെ സീറ്റിൽ ചാരിയിരുന്ന്, മടിയിൽ ചരിച്ചുവച്ച ഭൂപടത്തിലേക്കും ഇടയ്ക്കിടയ്ക്ക്

Specimen

കണ്ണിൽപ്പെടുന്ന നിരത്തോരദൃശ്യങ്ങളിലേക്കും കണ്ണോടിച്ച് വാഹനത്തിന്റെ സാരഥിയോട് ഉറക്കെ ചോദിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു: “നമ്മുടെ താവളത്തിലെത്താറായോ, ഇനിയെത്ര ഓടണം?”

അമീറിനോ വാഹനത്തിന്റെ മുകളിലിരുന്ന് ബർമാഭാഷയിൽ തുരുതുരാ വർത്തമാനം പറഞ്ഞു രസിക്കുന്ന അയാളുടെ ചങ്ങാതിക്കോ കണിശമായി ഒന്നും പറയാൻ പറ്റുന്നില്ല. അവർ ഈ വഴിക്ക് ആദ്യമായി വരുന്നവരാണ്.

യാംഗോനിൽനിന്ന് മോംൾമൈൻ ടൗണിലേക്കു യാത്രപോകേണ്ട കാര്യമൊന്നും അവർക്കില്ലല്ലോ. ക്വായ്ക്തോനദിയുടെ കുറുകെ രണ്ടാം ലോകയുദ്ധാനന്തരം പണിത അത്തയാൻപാലത്തിന്റെ ദൈർഘ്യം താണ്ടി ഒരു യാത്ര അവർ സങ്കൽപ്പിച്ചുപോലുമില്ല. സങ്കൽപ്പസീമകൾക്കപ്പുറത്തേക്കു ജന്മദേശം തേടിയെത്തിയ ഒരു യാത്രക്കാരന്റെ മനോനില ഊഹിച്ച് വണ്ടിയോടിക്കാനുള്ള നിയോഗം. അതിന്റെ വരുംവരായ്കകളിലെ കയറ്റിറക്കങ്ങളെക്കുറിച്ചാവുമോ എനിക്കറിയാത്ത എന്റെ മാതൃഭാഷയിൽ അവരിരുവരും മിണ്ടിപ്പറയുന്നതും ചിരിക്കുന്നതും.

എനിക്കറിയില്ല, മ്യാൻമറിലെ മോമിനെക്കുറിച്ചുതന്നെ കൂടുതൽ കൂടുതലായി ഞാൻ ചികഞ്ഞുനോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. രണ്ടു ജില്ലകളാണ് മോമിലുള്ളത്. ഇരുപത്തിയഞ്ചു ലക്ഷത്തിലേറെ വരുന്ന ജനസംഖ്യ; പതിനൊന്നു നഗരങ്ങൾ; പത്തു ടൗൺഷിപ്പുകൾ. യാംഗോനിൽനിന്നുള്ള പ്രധാന പാത ആദ്യം ചെന്നെത്തുക തയോടോൺ ജില്ലയിലേക്കാണ്. തയോടോൺ ജില്ലയിലെ ക്വായ്ക്തോടൗൺ കഴിഞ്ഞാലെത്തുന്ന പ്രധാന കേന്ദ്രമാണ് എന്റെ പിറവിസ്ഥാനം. ജീവിക്കുകയും പ്രണയിക്കുകയും പ്രസവിക്കുകയും ചെയ്ത മണ്ണിടം. ഭൂപടരേഖയിലൂടെ നിരങ്ങിനീങ്ങുന്ന എന്റെ കണ്ണുകൾ തറഞ്ഞുനിന്നു. അക്ഷരങ്ങൾ ഓരോന്നും ഞാൻ വായിച്ചു- ബില്ലീൻ. കാഴ്ചസ്ഥാനങ്ങളായി മോമിൽ വേറെയും കുറേ സ്ഥലങ്ങളുണ്ട്. അതൊന്നും കാണാനുള്ള സാവകാശം ഒരാഴ്ചക്കാലത്തെ യാത്രാനുമതി മാത്രമുള്ളവനു സാധിക്കുകയില്ലെന്നറിയാം.

പാറപ്പുറത്തെ മഹാദ്ഭുതംപോലെ സ്വർണദലങ്ങളാൽ താങ്ങിനിർത്തപ്പെട്ട ശ്രീബുദ്ധന്റെ തിരുശേഷിപ്പുകൾ സൂക്ഷിക്കുന്ന പെഗോഡ. തീർഥാടകലക്ഷങ്ങൾ ദർശനസൗഭാഗ്യം കാംക്ഷിച്ച് എത്തപ്പെടുന്ന അവിടമല്ലല്ലോ എന്റെ ലക്ഷ്യം.

വിദ്യുച്ഛക്തി വിതരണകേന്ദ്രമായ സിങ്കിയെക്ക്, നഗന്തയിൽ എന്നിവിടങ്ങളിൽ മ്യാൻമറിന്റെ പുതിയ പട്ടാളഭരണകൂടം ഏർപ്പെടുത്തിയ പരിഷ്കാരസംരംഭങ്ങൾ എന്തൊക്കെയാണെന്ന അന്വേ

Specimen

ഷണവും എന്റെ യാത്രോദ്ദേശ്യമല്ല. ആന്തമാൻ-നിക്കോബാർ ദ്വീപുകളുടെ ദൂരക്കാഴ്ച ആസ്വദിക്കാനായി മോൾമൈൻ തുറമുഖത്തെത്തണം. ക്വായ്ക്തോനദിയിൽ തോണിപ്പുരകളിൽ വ്യാപാരച്ചന്തകൾ നടത്തുന്ന ഗ്രാമീണതരുണികളെ നോക്കി നുണഞ്ഞാസ്വദിച്ച് അവരുമായി കുശലങ്ങൾ പറഞ്ഞു ചിരിച്ച്....

എന്റെ പിതാവിനെപ്പോലെ, എന്റെ അമ്മയെപ്പോലെ ജീവിതത്തിന്റെ താരുണ്യസ്പന്ദങ്ങളെ താലോലിച്ച് കുറേ നാളുകൾ ചെലവഴിക്കാൻ! അല്ല, അതിനൊന്നുമല്ലല്ലോ കുടുംബസമേതം ഇവൻ ഇത്രയും ദൂരം... പെട്ടെന്ന് നിരത്തോരത്തിൽ, കമനീയമായി അലങ്കരിച്ചൊരുക്കിയ ഒരു പടിപ്പുരയും മതിലിനകത്തായി അഞ്ചാറു സ്വർണത്താഴികക്കുടങ്ങളെ ശിരസ്സിലേറ്റി നിൽക്കുന്ന ഏതാനും പെഗോഡസ്തംഭങ്ങളും എന്റെ കണ്ണിൽപ്പെട്ടു.

എന്തോ ഒരു ഉൾവിളി. “വാഹനം ഇവിടെ നിർത്തണം”- പിൻസീറ്റിലിരുന്നു ഞാൻ ഉറക്കെ വിളിച്ചുപറഞ്ഞപ്പോൾ വാഹനം നിരത്തുവക്കത്തുനിന്ന് അൽപ്പം ഇടത്തോട്ടുമാറി റോഡരുകിൽ നിന്നു. ഡോർ തുറന്ന് എല്ലാവരും പുറത്തേക്ക് അൽപ്പനേരം ഇറങ്ങി നിൽക്കണം എന്നു പറഞ്ഞതനുസരിച്ച് കുടുംബവും കൂട്ടുകാരായി വന്നവരും വാഹനത്തിൽനിന്നിറങ്ങി. ഒരു നീണ്ട യാത്രയിൽ എവിടെയെങ്കിലും വാഹനം നിർത്തി അൽപ്പം വിശ്രമിക്കണമെന്ന ചിന്തയിലാവാം ഞാനങ്ങനെ പറഞ്ഞത് എന്നായിരുന്നു സഗീറിന്റെ ധാരണ.

വാഹനത്തിൽനിന്നു പുറത്തേക്കിറങ്ങിയവൻ, മുൻപിൻ ഗൗനിക്കാതെ, ആരോടും ഒന്നും ഉരിയാടാതെ, നിരത്തോരത്തിലെ കന്മതിലിനു മുന്നിലെ കമാനവും കടന്നു പടികൾ ചവിട്ടിക്കയറിപ്പോകുന്നതു കണ്ടാവണം, സഗീറും പേരക്കുട്ടിയും അനുചരന്മാരായിവന്ന തമിഴ് സുഹൃത്തുക്കളും എന്നെ അനുഗമിച്ചു.

കാണാൻ കൗതുകമുള്ള, ഒതുങ്ങിയ രീതിയിൽ പണിത പെഗോഡയും അതിനു തൊട്ടരികിലായി മഠപ്പുരകളും ഭജനകേന്ദ്രങ്ങളുമാണ് അവിടെയുള്ളത്. നിരത്തിനപ്പുറത്തെ നദിക്കരയുടെയക്കരെ ഇടതൂർന്ന വനം. ഉൾപ്പച്ചപ്പിൽ പോക്കുവെയിൽനാളങ്ങളേറ്റു പ്രകാശിക്കുന്ന കുറേയേറെ പെഗോഡസ്തംഭങ്ങൾ ആകാശനീലിമയിലേക്കു വിരൽ ചൂണ്ടി ഉയർന്നുനിൽക്കുന്നു.

ക്വായ്ക്തോനദിയാണ് ഒരു നേർത്ത രേഖയായി ഒഴുകിയൊഴുകി നീങ്ങുന്നതെന്നും എന്നോടാരോ പറയുന്നു. കുട്ടിക്കാലം മനസ്സിൽ വറ്റാതെ നിലനിർത്തിയ നീർത്തടദൃശ്യങ്ങൾ, നീരാവിയടരുകൾ മാറ്റി തെളിയുന്നതുപോലെ... ഒരു സുപരിചിതമായ കാഴ്ച. പൂർവസ്മരണകളെ മനസ്സിൽ കിളിർത്തുന്ന ഏതൊക്കെയോ അടയാളമുദ്രകൾ.

Specimen

ബുദ്ധസന്ന്യാസിവേഷങ്ങളണിഞ്ഞ ഏതാനും കുട്ടികൾ എന്റെ മുന്നിലെത്തി; ഏഴോ എട്ടോ വയസ്സുമാത്രം തോന്നിപ്പിക്കുന്ന മുനി കുമാരന്മാർ. അവരുടെ മുഖവും ഞാനെന്റെ സൂക്ഷിപ്പുമുതലായി, സ്മാരകചിഹ്നമായി കരുതലോടെ സൂക്ഷിച്ചുവച്ച കുട്ടിക്കാലചിത്ര വുമായി സാമ്യം വല്ലതുമുണ്ടോയെന്നറിയാനുള്ള കൗതുകമാവാം, എന്റെ ബാഗിലെ സിബ് തുറന്നു പേരമകൻ ശഹബാൻ ആ പഴയ ഫോട്ടോ പുറത്തെടുത്തു.

യാത്രയിൽ എവിടെയെങ്കിലും പ്രയോജനപ്പെടും എന്ന പ്രതീ ക്ഷയോടെ പഴയ ആൽബത്തിൽനിന്ന് ആ ചിത്രം ഭദ്രമായെടുത്ത് ഞാൻ ഫയലിൽ വച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. കുട്ടിക്കാലത്ത്, ഏഴാം വയ സ്സിലാണെന്നാണ് ഓർമ്മ, കോഴിക്കോട്ട് മൊയ്തീൻപള്ളി റോഡിൽ, അക്കാലത്തുണ്ടായിരുന്ന കൃഷ്ണൻ നായർ സ്റ്റുഡിയോയിൽനിന്നു മെടുത്ത എന്റെയും പിതാവിന്റെയും ഒരു ബ്ലാക്ക് ആൻഡ് വൈറ്റ് ചിത്രം.

അറുപതാണ്ടിനുശേഷവും മങ്ങാതെ, ചിതലരിക്കാതെ എന്റെ പഴയ ആ ഓർമ്മച്ചിത്രം യാത്രാവേളയിൽ ഞാൻ കരുതലോടെ ഫയ ലിൽ തിരുകിവയ്ക്കുന്നത് അവൻ ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ചിത്രത്തിലെ പതിഞ്ഞ മൂക്കും ഇറുങ്ങിയ കണ്ണും മുന്നിൽ പ്രത്യ ക്ഷപ്പെട്ട മുനികുമാരന്മാരുടെ മുഖങ്ങളിലും അവൻ കൗതുക ത്തോടെ കാണുകയാണ്.

പെഗോഡയുടെ കമാനക്കെട്ടിനു താഴത്തെ പടവുകളിൽ അവർക്കൊപ്പം നിൽക്കുന്ന ഒരു ചിത്രം അവർ ക്യാമറയിൽ പകർത്തി. എന്തോ, ഞാൻ നിൽക്കുന്നത് എന്റെ ബാല്യത്തിന്റെ കാലടിപ്പാടുകൾ പതിഞ്ഞ മണ്ണിലാണല്ലോയെന്ന ഉൾബോധ്യം.

എത്ര യാദൃച്ഛികമായാണ് മുകളിലിരിക്കുന്നവൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അദ്ഭുതകരങ്ങളാൽ ഓരോ കരുക്കളും നീക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നത്! ഞാൻ നിൽക്കുന്നതു ഞാനെത്തിപ്പെടാൻ ആഗ്രഹിച്ചേടത്തുതന്നെ യാണല്ലോ. നിരത്തിന്റെ തൊട്ടപ്പുറത്തായി, അതുവരെയും ദൃഷ്ടി യിൽ പതിയാതിരുന്ന ഒരു സ്ഥലനാമ പ്രദർശനപ്പലക എന്റെ പേര ക്കുട്ടി എനിക്കു കാണിച്ചുതന്നു. അവന്റെ കൊച്ചുവിരൽ ചൂണ്ടി ക്കാണിച്ചിടത്തേക്കു കുടുംബം ഒന്നാകെ നോക്കിയപ്പോൾ കാണുന്നു. ചുവന്ന പലകയിൽ സ്വർണനിറത്തിലുള്ള ബർമാലി പികൾ.

തെലുങ്കുഭാഷയിലെ അക്ഷരങ്ങളുമായി സാദൃശ്യമുള്ള ലിപികൾ. അതിൽ നിറയെ സ്വാഗതോക്തികൾ; സന്ദർശകർക്കു ദിശാബോധം ഉണർത്തുന്ന സ്ഥലസൂചികകൾ. നടുവിൽ ഇംഗ്ലീഷ് ലിപികളിൽ

Specimen

രേഖപ്പെടുത്തിയതെന്തെന്ന് ഉറക്കെ വായിക്കാൻ എനിക്കു സാധിച്ചില്ല.

ഇതു കാണാനാണല്ലോ, ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ ഇത്രയും കാലംകഴിഞ്ഞ്, ശാരീരികസൗഖ്യാസൗഖ്യങ്ങൾ വകവയ്ക്കാതെ ഞാനെത്തിപ്പെട്ടത്. പേരക്കുട്ടി അക്ഷരങ്ങൾ വിടർത്തിവിടർത്തി ഓരോന്നും തറപ്പിച്ചു മൊഴിഞ്ഞ് ഉറക്കെ പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു: 'BILLIN'- ബില്ലീൻ.

എന്ത് പറയേണ്ടൂ, എന്തിനി വേണ്ടൂ എന്നറിയാത്തവണ്ണം കണ്ണു നിറച്ച് ഞാനങ്ങനെ ഒഴുക്കു നിലച്ചവനെപ്പോലെ നിന്നു. പഴയ ഒരു കവിവചനം മനസ്സിൽ മുഴങ്ങി: "നദി അതിന്റെ സ്രഷ്ടാവിന്റെ സമക്ഷത്തിങ്കലെത്തിയപ്പോൾ സ്തബ്ധയായി, ഒഴുക്ക് നിലച്ചവളായി, എന്തിനി വേണ്ടൂ എന്നറിയാത്തവളെപ്പോലെ നിശ്ചലം നിന്നു പോയി."

(ഓർമ്മകളുടെ പെഗോഡ)

Specimen

സ്മൃതിപഥം

ഡോ. കെ. രാജശേഖരൻ നായർ

1988ൽ റിലീസ് ചെയ്ത 'മഴക്കാരൻ' (The Rain Man) എന്ന ചലച്ചിത്രത്തിന് പത്തുപന്ത്രണ്ട് അക്കാദമി അവാർഡുകൾ കിട്ടിയിട്ടുണ്ട്. ഒരു വല്ലാത്ത ഓർമ്മക്കാരന്റെ സിദ്ധികളുടെ കഥയാണിത്. ചാർലിയുടെ ധനികനായ അച്ഛൻ മരിച്ചപ്പോൾ ചാർലിക്കു കിട്ടിയത് ഒരു പഴയ ബ്യൂക് കാറും ചെറിയ ഒരു റോസ് ഉദ്യാനവും മാത്രം. അന്വേഷിച്ചു ചെന്നപ്പോഴാണ് അറിയുന്നത്, തനിക്ക് അതുവരെ അറിഞ്ഞുകൂടാതിരുന്ന ഒരു അർധസഹോദരൻ കൂടിയുണ്ടെന്നും അയാൾക്കാണ് അച്ഛന്റെ മുപ്പതു കോടി ഡോളർ കിട്ടുന്നതെന്നും. അതെങ്ങനെയെങ്കിലും അടിച്ചുമാറ്റാൻ പണിപ്പെട്ട ചാർളി എത്തിപ്പെടുന്നത് ഒരു മാനസികരോഗാശുപത്രിയിലാണ്. അവിടെ ഒരു 'ഓട്ടിസ്റ്റിക്കായ' (Autistic) ആളാണ് താമസിച്ചിരുന്നത്. കൊച്ചുന്നാളിൽ ഒരിക്കൽ അച്ഛന്റെ ബ്യൂക് കാർ കൂട്ടുകാരുമായി ഒളിച്ചെടുത്തു കൊണ്ടുപോയ ചാർളിയെ പോലീസിനെക്കൊണ്ട് പിടിപ്പിച്ച അച്ഛനോടുള്ള വാശിക്ക് വീടുവിട്ടിറങ്ങിയ ചാർളിക്കു തോന്നി, തനിക്കും കൂടി അവകാശപ്പെട്ട കാശ് തട്ടാൻ റെയ്മണ്ടിനെ കൂട്ടുപിടിച്ചേ പറ്റൂ എന്ന്. റെയ്മണ്ടിനെയും കൊണ്ടിറങ്ങിയ ചാർളി ആദ്യം ചെന്നുപെട്ടതൊക്കെ പ്രശ്നങ്ങളിലായിരുന്നു. തീരെ പ്രതീക്ഷിക്കാതെയാണ് 'മണ്ടനായ' റെയ്മണ്ടിന്റെ അവിശ്വസനീയമായ ഓർമ്മശക്തി ചാർളി അറിയുന്നത്. ചൂതുകളിക്കാനും വാതു വെയ്ക്കാനുമൊക്കെയുള്ള വല്ലാത്ത ബുദ്ധി ചാർളി മുതലെടുത്തു. പക്ഷേ, രണ്ടുമൂന്നാഴ്ച കഴിഞ്ഞ് റെയ്മണ്ടിനെ തിരിച്ച് ആശുപത്രിയിലാക്കേണ്ടിവന്നപ്പോൾ ചാർളിക്ക് റെയ്മണ്ടിന്റെ കാശല്ല, സ്നേഹം മാത്രമേ വേണ്ടിയിരുന്നുള്ളൂ.

ഇത്തരം ഒരു കഥയെഴുതണമെങ്കിൽ അതിന് ആസ്പദമായി ഒരാളുണ്ടാവണം. അതുകൊണ്ടാണ് ഞാൻ യഥാർഥ 'മഴക്കാരന്റെ' കഥ അറിയാൻ ശ്രമിച്ചത്. 'മഴക്കാരന്റെ' കഥാകൃത്തായ ബാരി മോറോ (Barry Morrow) അത്തരം ഒരാളെ കണ്ടിട്ടുണ്ടായിരുന്നു.

1951 ൽ സാൾട്ട് ലേക്ക് നഗരത്തിൽ ജനിച്ച കിം പീക്കിന്റെ (1951 –2009) സിദ്ധികൾ കണ്ടിട്ടാണ് മഴക്കാരനെന്ന കഥാപാത്രത്തെ ബാരി മോറോ സൃഷ്ടിച്ചത്. കിം പീക്കിന്റെ ജീവിതവുമായി യാതൊരു ബന്ധവുമില്ലാത്ത ഒരു കഥയാണ് ബാരി മോറോ എഴുതിയത്. ഒരുപാട് ഓട്ടിസ്റ്റിക് സവാങ്ങുകളുടെ രീതികൾ ഒട്ടിച്ചുചേർത്ത ഒരു കല്പിതകഥ. ബുദ്ധി അളക്കുന്ന ഐ.ക്യൂ (Intelligence Quotient) പ്രകാരം കിം പീക്കിന് കഷ്ടിച്ച് 87 മാത്രം. ശരിക്കുള്ള ബുദ്ധിയളക്കാൻ അതെത്ര പോരാത്തതെന്ന് അറിയണമെങ്കിൽ കിം പീക്കിന്റെ കഥ വായിച്ചാൽ മതി. 'സയന്റിഫിക് അമേരിക്കൻ' (Scientific American, December 2005) മാസികയിൽ കിം പീക്കിനെക്കുറിച്ച് ഒരു ദീർഘലേഖനം ഉണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സുഹൃത്തുക്കൾക്ക് ആ അൻപത്തിനാലുകാരൻ കിം പീക്കല്ല, കമ്പ്യൂട്ടർ ആണ്.

പതിനെട്ടു മാസം മുതൽ വായിച്ചുകേട്ട പുസ്തകങ്ങളൊക്കെ കിം പീക്കിനു ഹൃദിസ്ഥം. വായിച്ചുതുടങ്ങിയ നാൾ മുതൽ എട്ടു പത്ത് സെക്കൻഡ് മതി, ഒരു പേജ് വായിക്കാൻ. അത് അതുപോലെ തലയിൽ തങ്ങും, അപ്പോൾത്തന്നെ. 9000 പുസ്തകങ്ങൾ ഒരു പേജുപോലും മറക്കാതെ ഇന്ന് തലയിലുണ്ട്. അമേരിക്കൻ ചരിത്രം, ഭൂമിശാസ്ത്രം, സ്പേസ് ഗവേഷണങ്ങൾ, സ്പോർട്സ്, സാഹിത്യം, ബൈബിൾ, സിനിമ, ഷേക്സ്പിയർ തുടങ്ങിയ പതിനഞ്ചോളം ഇഷ്ടവിഷയങ്ങൾ. ക്ലാസിക്കൽ സംഗീതമടക്കം പലതിലും താൽപ്പര്യം പുതിയതായി ഉണ്ടാവുന്നു. വലതും ഇടതും മസ്തിഷ്കഭാഗങ്ങളെ ഘടിപ്പിക്കുന്ന കോർപ്പസ്കലോസം ജന്മനായില്ലാത്ത കിം പീക്കിന്റെ കഥ അദ്ഭുതമാണ്. 'മഴക്കാരൻ' ചിത്രത്തിനുശേഷം കിം പീക്കിന്റെ പ്രശസ്തി പതിന്മടങ്ങായി. ഞങ്ങൾക്കു താൽപ്പര്യം, എന്തേ ഇങ്ങനെയെന്നും. ഇങ്ങനെയുള്ള ഒട്ടേറെ പേർ ലോകത്തു പലയിടത്തും ഉണ്ടെന്നതും നേര്. ബ്രിട്ടീഷുകാരനായ ഡാനിയൽ ടമെറ്റും (Daniel Tammet) ഫ്രഞ്ചുകാരനായ അലക്സി ലെമേറും (Alexis Lemaire) കണക്കിലെ കളികളിൽ ലോകറെക്കാർഡുകൾ തകർത്തവരാണ്.

ഓട്ടിസം (Autism) ഒരു പ്രഹേളികയാണ്. ഇതിന്റെ വല്ലാത്ത പൊല്ലാപ്പുകൾ ഞാനിവിടെ വിവരിക്കുന്നില്ല. ബുദ്ധിമാന്ദ്യമെന്നു തോന്നുമെങ്കിലും ഇതിന്റെ പ്രധാനപ്പെട്ട പ്രശ്നം ഒരുതരം ഉള്ളോട്ടു കണ്ണും അന്യരോടു പ്രതികരിക്കാനുള്ള വൈമുഖ്യവും കഴിവില്ലായ്മയുമാണ്. ഇക്കൂട്ടരിൽ ഏകദേശം പത്തുശതമാനം പേർക്ക് അവിശ്വസനീയമായ ചില കഴിവുകളുണ്ടായിരിക്കും. ചിലർക്ക് കണക്കിൽ, ചിലർക്ക് കലകളിൽ, ചിലർക്ക് ഓർമ്മകളിൽ. ഭ്രൂണാവസ്ഥയിൽ മസ്തിഷ്കത്തിന്റെ മിക്ക ഭാഗങ്ങളും വികസിക്കാതെ

Specimen

വരും. അപൂർവം ചില ഭാഗങ്ങൾ ഇവയുടെ ഇടയ്ക്ക് തുരുത്തുകൾ പോലെ സാമാന്യം വളരുകയും ചെയ്യും. ചുറ്റുമുള്ള ഭാഗങ്ങളുടെ സംയമനം ഒന്നും കിട്ടാതെ ഈ തുരുത്തുകൾ അപൂർവ സിദ്ധികൾ കൈവരിക്കും. വിശകലനത്തിനൊന്നും വഴങ്ങാത്ത തീവ്രമായ, അനുസ്യൂതമായ പ്രവർത്തനക്ഷമത.

വളരെ അപൂർവമായ രോഗമാണ് 'വില്യംസ് സിൻഡ്രോം.' കഴിഞ്ഞ നാൽപ്പതു കൊല്ലത്തിനകം ഞാൻ ആകപ്പാടെ ഇത്തരം രണ്ടുപേരെ മാത്രമേ കണ്ടിട്ടുള്ളൂ. ചിത്രപുസ്തകത്തിൽ കാണുന്ന കുട്ടിച്ചാത്തന്റെ പടത്തെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്ന കുറിയ രൂപം, കൂർത്ത മുഖം, മങ്ങിയ കണ്ണുകൾ, ആനച്ചെവികൾ, തേമ്പിയ കൈകാലുകൾ. പക്ഷേ, അതിശയകരമായ കേട്ടോർമ്മകൾ. പാട്ടുകൾ ഒരിക്കൽ കേട്ടാൽ അവർക്ക് അവ അതുപോലെ മനസ്സിൽ തോന്നും. അവയുടെ ട്യൂൺ മാത്രമല്ല, വരികളും ഈണങ്ങളും ആരോഹണാവരോഹണങ്ങളും തുല്യമായി പിടിച്ചെടുക്കും. പാട്ടിനോട് ഇവർ കാണിക്കുന്ന മമത ആരെയും ആശ്ചര്യപ്പെടുത്തും. അവർ മണിക്കൂറുകളോളം പാട്ടുകേൾക്കും , ഈണങ്ങൾ മൂളും. വിശ്വസിക്കാൻ പ്രയാസമായ താളബോധം. പഠിച്ച പാട്ടുകളൊന്നും മറക്കുകയുമില്ല. സത്യത്തിൽ പാട്ടിൽ മാത്രമല്ല, ഭാഷയിലും കാണും തികവ്. പക്ഷേ, മറ്റുള്ളവയിലാണ് പ്രശ്നം. വാക്കുകൾ സമൃദ്ധമാണെങ്കിലും എഴുതാൻ നന്നേ വിഷമം. കണക്കാണ് അവർക്കു തീരെ പറ്റാത്തത്. അഞ്ചിൽ നിന്ന് മൂന്നുപോയാൽ എത്രയെന്നു ചോദിച്ചാലും പകച്ചു നിൽക്കും. ഐ.ക്യൂ. വെറും 50–55 വരെയൊക്കെ മാത്രം.

ലോകത്തിലെ ഏറ്റവും പ്രസിദ്ധയായ വില്യംസ് സിൻഡ്രോം രോഗി അൻപത്തിരണ്ടുകാരിയായ ഗ്ലോറിയ ലെനോഫ് ആണ്. ഇരുപത്തിയഞ്ചു ഭാഷകളിലുള്ള രണ്ടായിരത്തിയഞ്ഞൂറു പാട്ടുകൾ യാതൊരു തെറ്റും കൂടാതെ അതിമനോഹരമായി പാടാൻ അവൾക്കു കഴിവുണ്ട്. എന്റെ ഒരു വില്യംസ് സിൻഡ്രോം രോഗിക്കു മലയാളം മാത്രമേ അറിയൂ. ഒട്ടേറെ മലയാളം പാട്ടുകളറിയാം, പഴയവയും പുതിയവയും. പക്ഷേ, ആ ഗാനങ്ങളുടെ രചയിതാവാരെന്നോ ഗാനസംവിധായകരാരെന്നോ ഒന്നും അറിഞ്ഞുകൂടാ പാവത്തിന്. രണ്ടാമത്തെ രോഗിക്കും പാട്ടുകൾ ഒരുപാട് അറിയാം. പാടും നന്നായി. പക്ഷേ, അവളുടെ ഗാനസിദ്ധി എത്രകണ്ടുണ്ടെന്ന് എനിക്കറിഞ്ഞുകൂടാ; അറിയാൻ മാർഗവുമില്ല. പാടുമ്പോൾ അവൾ കിതയ്ക്കും, ശ്വാസം മുട്ടി ചുമയ്ക്കും. വില്യംസ് സിൻഡ്രോമിലെ കൂടുതൽ പ്രയാസമുണ്ടാക്കുന്ന പ്രശ്നം ഹൃദയവാൽവുകളുടെയും ഹൃദയപേശികളുടെയും ജന്മനാ ഉള്ള കേടുകളാണ്.

Specimen

കഴിഞ്ഞ മുപ്പത്തഞ്ചു കൊല്ലമായി ഞാൻ ചികിത്സിക്കുന്ന നല്ലൊരു പങ്ക് രോഗികളുടെയും പ്രധാന പ്രശ്നം മറവിയാണ്. ആദ്യമൊക്കെ നമ്മുടെ ആൾക്കാർക്കും അൽഷൈമർ രോഗം വരുമെന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ വിശ്വസിക്കാൻ നമ്മുടെ ഡോക്ടർമാർ തയാറായിരുന്നില്ല. പിന്നെ അൽഷൈമർ രോഗത്തിന് ഒരു സംഘടന വരെ ഈ കേരളത്തിലുണ്ടായി. ഞാൻ പഠിക്കാൻ ശ്രമിച്ചത് ഓർമ്മയെക്കുറിച്ചായിരുന്നെങ്കിലും അറിഞ്ഞത് ഒട്ടുമുക്കാലും മറവിയെക്കുറിച്ചായിരുന്നു.

തുടക്കവും ഒടുക്കവും ശരിക്കറിയില്ലെങ്കിലും ഇടയ്ക്കുള്ള കുറേ വിവരങ്ങൾ ഓർമ്മയെക്കുറിച്ച് അറിവായിട്ടുണ്ട്. ഏകകോശ ജീവികൾക്കു മുതൽ ഓർമ്മകളുണ്ടെന്ന് സമ്മതിക്കണം. അവ ജനിതകമായി കിട്ടിയതാണ്. വെളിച്ചത്തിലേക്കു പോകാനും ഇരുട്ടിലേക്ക് ഒളിക്കാനും ഇരയെ തേടാനും ഇണയെ പ്രാപിക്കാനുമുള്ള രീതികളെക്കുറിച്ചുള്ള ഓർമ്മകൾ. ആയിരമായിരം മൈലുകൾ തെറ്റാതെ പറന്നുചെന്ന് ഇണചേർന്ന്, ചേക്കേറി, മുട്ടയിട്ട് കുഞ്ഞുങ്ങളെ വിരിയിച്ച് വളർത്തി പിന്നെ പറത്തിക്കൊണ്ടുപോകുന്ന പറവകളുടെ ഓർമ്മയുമൊക്കെ നിസ്സാരമാക്കേണ്ട.

പരിണാമത്തിന്റെ ഏറ്റവും തലപ്പത്തു നിൽക്കുന്ന മനുഷ്യമസ്തിഷ്കത്തിലെ ഓർമ്മകളാണ് കുറച്ചെങ്കിലും അറിയുന്നത്. ആ അറിവുകൾ തന്നെ മൃഗങ്ങളെ കശാപ്പു ചെയ്തും മനുഷ്യമസ്തിഷ്കങ്ങളുടെ രോഗാവസ്ഥകളിൽനിന്ന് ഊഹിച്ചെടുത്തതും ആണ്. ഓർമ്മകളുടെ ആദ്യത്തെ ആസ്ഥാനം മസ്തിഷ്കത്തിലെ ലിംബിക് ലോബ് ആണ്. വെറും പ്രാകൃതമായ പ്രാഗ്മസ്തിഷ്കത്തിന് (Archepallium) ആകെ വേണ്ടിയിരുന്നത് നാലു ധർമ്മങ്ങൾ മാത്രം: ആക്രമിക്കുക, ഒളിക്കുക, ഇരയെ തേടുക, ഇണയെ ഭോഗിക്കുക.

പരിണാമം പിന്നെയും വന്നപ്പോൾ ഓർമ്മകൾക്കും വികാരങ്ങൾക്കും വേണ്ടിയുള്ള മസ്തിഷ്കഭാഗങ്ങൾ വികസിച്ചുവന്നു (Palleopallium). വീണ്ടുമുള്ള പരിണാമത്തിൽ വന്നതാണ് രണ്ടുവശത്തേക്കും വളരെ വിശാലമായി വളർന്നുവന്ന നവമസ്തിഷ്കം (Neo cortex). പരിണാമത്തിൽ പ്രാഗ്മസ്തിഷ്കത്തിന്റെയും നവമസ്തിഷ്കത്തിന്റെയും ഇടയ്ക്ക് അങ്ങനെ പെട്ടുപോയി വികാരമസ്തിഷ്കം. അതുകൊണ്ടാണ് ഈ ഭാഗത്തെ പ്രാന്തമസ്തിഷ്കം (Limbic Lobe) എന്നു വിളിക്കുന്നത്. മസ്തിഷ്കധർമ്മങ്ങളുടെ ചർച്ചയിൽ ഈ ലിംബിക്ലോബിന്റെ കാര്യങ്ങൾ പേർത്തും പേർത്തും വന്നുപോകും.

Specimen

നവമസ്തിഷ്കത്തിന്റെ പ്രധാന ധർമ്മം അറിയുക എന്നതു മാത്രമല്ല, ആ അറിവുകളൊക്കെ ഏകോപിപ്പിച്ച് സമന്വയവും സംയമനവും ചെയ്ത് വേണ്ടത്ര രീതിയിൽ മാത്രമുള്ള പ്രതികരണം ഉണ്ടാക്കുക എന്നതുമാണ്. മസ്തിഷ്കത്തിന്റെ ഏതേതു ഭാഗങ്ങളിൽ ആണ് ഈ ഓർമ്മകളെയൊക്കെ കുടിയിരുത്തിയിരിക്കുന്നതെന്ന് പൂർണമായി അറിവായിട്ടില്ല. ലിംബിക്‌ലോബിൾ ആണ് വൈകാരികസ്വഭാവമുള്ളവ. ഫ്രോണ്ടല്ലോബിൽ പിന്നെ ഒട്ടേറെ. അവ സംയമനത്തിന് ഉതകുന്നവയും. ശ്രുതികൾ ടെംപറൽ ലോബിൽ. ദൃശ്യങ്ങൾ മസ്തിഷ്കത്തിന്റെ പിന്നാമ്പുറത്ത് ഓക്സിപിറ്റൽ ലോബിൽ. പൊതുവേ ഇങ്ങനെയൊക്കെ പറയാമെങ്കിലും ഇവയുടെയൊക്കെ ആകത്തുകയാണ് പ്രധാനം. എന്തോർമ്മിച്ചാലും മസ്തിഷ്കത്തിന്റെ പല സ്ഥലങ്ങളിൽ നിന്നുമുള്ള പ്രചോദനങ്ങളിൽ ഒന്ന് ഉണരും. ദേഷ്യവും ഭീതിയും സങ്കടവും സൗന്ദര്യവും സൗഹൃദവുമൊക്കെ നിമിഷാർധംകൊണ്ട് ഓർമ്മകളെ ഉഴിഞ്ഞുനോക്കിയിട്ടാണ് ബോധത്തിലേക്കു കടത്തിവിടുന്നത്. ഒരുമാതിരി കാര്യങ്ങളൊന്നും ഒറ്റയ്ക്ക് ഓർക്കുകയില്ല സാധാരണയായി.

പഠിച്ചത് മനസ്സിൽ നിലനിർത്താനും വേണ്ടപ്പോഴൊക്കെ വീണ്ടെടുക്കാനുമുള്ള കഴിവാണ് ഓർമ്മ. ഓർമ്മ പല തരത്തിലാണ്. ഇന്ദ്രിയസ്മൃതിയും (Sensory Memory) ഹ്രസ്വസ്മൃതിയും (Short term Memory) വർത്തമാനസ്മൃതിയും (Working Memory) ചിരസ്മൃതിയും (Long term Memory) ആണിവ.

നിശ്ചയമായും ഓർമ്മയിൽ നിർത്തണമെന്ന് താൽപ്പര്യപ്പെടുന്നില്ലെങ്കിൽ നമ്മൾ കാണുന്നതു മിക്കതും കാൽ സെക്കന്റേ ('കണ്ടോർമ്മ') മനസ്സിൽ തങ്ങൂ. കേട്ടത് രണ്ടുനാലു സെക്കൻഡും (കേട്ടോർമ്മ). പക്ഷേ, ശ്രദ്ധ കൊടുക്കുകയാണെങ്കിൽ ഈ കണക്ക് മാറും. അടുപ്പിച്ചടുപ്പിച്ച് കണ്ടതും കേട്ടതുമൊക്കെ കൂട്ടി അടുക്കുള്ള ഒരു ആവർത്തനരൂപമായാൽ കുറച്ചുകൂടി നിൽക്കും. രണ്ടാമത്തേത് അവയിൽ ചിലവ 'കുറിയ ഓർമ്മ'യായി (Short Term Memory) മാറും. അതിൽ അതൽപ്പസമയംവരെ ഒരുപാടെണ്ണം തങ്ങും. അവയിൽ മിക്കതും ഓർമ്മയിൽനിന്ന് പിന്നെ മങ്ങിമറയും. അവ മങ്ങാതിരിക്കണമെങ്കിൽ ശ്രദ്ധ കൊടുക്കണം. അതൊരു ബോധപൂർവമായ ശ്രമമാണ്. സാധാരണയായി നമ്മളിൽ പലരും അതിനു മിനക്കെടാറേയില്ല. ഓർമ്മയിൽ നിർത്താൻ ഒരു എളുപ്പവഴി, നമുക്ക് മുമ്പേ അറിയാമായിരുന്ന വേറെ എന്തിന്റെയെങ്കിലും കൂടെ പുതുതായി കേട്ടതും കണ്ടതും അനുഭവിച്ചതും ചേർക്കുന്നതാണ് (വർത്തമാനസ്മൃതി).

Specimen

ഓർമ്മയുടെ പിന്നത്തെ ഘട്ടമെന്നത് മറക്കാൻ എളുപ്പമല്ലാത്ത ചിരസ്ഥായിയായ നീണ്ടോർമ്മകളാണ് (Long Term Permanent Memory). ഓർത്തോർത്ത് മനസ്സിൽ സ്ഥിരമായി തങ്ങിയവ. അവയ്ക്കും കാലാന്തരത്തിൽ ക്ഷയമുണ്ടാവാം പ്രായത്താൽ, ഉപയോഗക്കുറവിനാൽ, പിന്നെ മറക്കാനുള്ള ശ്രമത്താൽ. അത് ഫ്രോയ്ഡ് പറഞ്ഞ മാതിരി ബോധപൂർവമായി അടക്കുന്നതുകൊണ്ടാവാം (Supression), അല്ലെങ്കിൽ അഹിതമായതിനെ മനസ്സിൽനിന്ന് അബോധാവസ്ഥയിലേക്കോ വിസ്മൃതിയിലേക്കോ തള്ളുന്നതുകൊണ്ടാവാം (Repression). അറിവ് മസ്തിഷ്കത്തിൽ തങ്ങുന്ന പ്രക്രിയയാണ് ഓർമ്മ. അതിന് ആദ്യം കാണണം, കേൾക്കണം, അനുഭവിക്കണം, പിന്നെ ചിന്തിക്കണം. ഓർമ്മകൾ അങ്ങനെയാണ് സ്ഥിരമാകുന്നത്. ജീവശാസ്ത്രവീക്ഷണത്തിൽ, ഓർമ്മിക്കുന്നത് ഭാവിക്കുവേണ്ടിയാണ്.

ഹോമറുടെ ഒഡീസിയസ് യുദ്ധത്തിൽ വിജയശ്രീലാളിതനായി തിരികെ വരുമ്പോൾ കടൽക്കാറ്റിൽപ്പെട്ട് ഒരു ദ്വീപിനടുത്തു ചെന്നുപെട്ടു. അദ്ദേഹം തന്റെ മൂന്നു കൂട്ടാളികളെ ആ ദ്വീപിലേക്ക് അയച്ചു, തിരക്കിവരാൻ. മടങ്ങിവരാതിരുന്ന അവരെ തിരക്കിച്ചെന്നപ്പോൾ കണ്ടത് അവർ താമരത്തീനികളായ ആ നാട്ടുകാരെപ്പോലെ അതും തിന്ന് ഓർമ്മയൊക്കെപ്പോയി, തിരിച്ചുമടങ്ങാൻ കൂസാതെ കിറുങ്ങിക്കിടക്കുന്നതാണ്. അവരെ പിടിച്ചുകൊണ്ടു വന്ന് കപ്പലിൽ കെട്ടിയിട്ട് രക്ഷപ്പെടുത്തിയെന്ന് ഹോമർ. താമരക്കുരു തിന്ന് ഓർമ്മ പോകുന്നവരെ ഞാൻ കണ്ടിട്ടില്ലെങ്കിലും മയക്കുമരുന്നു തിന്ന് അങ്ങനെയായ കുറേപ്പേരെ കണ്ടിട്ടുണ്ട്. അതിലും കൂടുതൽ കണ്ടിട്ടുള്ളത് മാനസികരോഗങ്ങൾക്കു കൊടുക്കുന്ന മരുന്നുകൾ കഴിച്ച് ഓർമ്മ പോയവരെയും ഒരുതരം നിർവാണസ്ഥിതിയിലായവരെയും നിർവികാര ശിലാപ്രതിമ പോലുള്ളവരെയും അതുമല്ലെങ്കിൽ നിതാന്തം സർവത്ര പിരിഞ്ഞു മുറുകി കിടക്കുന്നവരെയും ആണ്. ഓർമ്മകൾ എല്ലാമങ്ങ് സൂക്ഷിച്ചാൽ അത് ദുഃഖമാണ്, നീറ്റലാണ്. പലതും മറക്കണം, മറന്നേ തീരൂ. മറക്കും, ഭാഗ്യംകൊണ്ട്. മനസ്സിന്റെ ഒരു സിദ്ധിയാണത്. പക്ഷേ, വല്ലാത്ത ഓർമ്മകൾ എന്നും പ്രശ്നമാണ്.

അതിബുദ്ധിമാന്മാരിൽ മിക്കവർക്കും വിശ്വസിക്കാനാവാത്ത ഓർമ്മ കാണും. അത് രോഗാതുരമല്ലായിരിക്കും. അവരുടെ സാധാരണസ്വഭാവത്തിലുപരി ആ സിദ്ധികളെ കാണേണ്ടതുമില്ല. എനിക്കു പരിചയമുള്ള ഒരുപാടുപേരെ എടുത്ത് ഉദാഹരിക്കുന്നില്ല ഇവിടെ. അതിനുപകരം ഒരു ഐതിഹ്യകഥയാകാം. വടക്കുംകൂർ രാജരാജവർമ്മയുടെ 'കേരളീയ സംസ്കൃത സാഹിത്യചരിത്ര'ത്തിൽ നിന്നാണ് ഉദ്ധരിക്കുന്നത്.

Specimen

'ആശ്ചര്യചൂഡാമണി' എന്നൊരു നാടകം എഴുതിയ ശക്തിഭദ്രൻ ചെങ്ങന്നൂർ ചെന്ന് ആദിശങ്കരാചാര്യരെ അതു മുഴുവൻ വായിച്ചു കേൾപ്പിച്ചു. സ്വാമി മൗനവ്രതത്തിലായിരുന്നു എന്ന് ശക്തിഭദ്രന് അറിഞ്ഞുകൂടായിരുന്നു. നാടകം മുഴുവൻ വായിച്ചുകഴിഞ്ഞിട്ടും സ്വാമി ഒന്നും മിണ്ടാതിരിക്കുന്നതു കണ്ട് സ്വാമിക്കു നാടകം ഇഷ്ട പ്പെട്ടില്ല എന്നു കരുതി അവിടെനിന്നിറങ്ങിയ ശക്തിഭദ്രൻ നിരാശ നായി ആ താളിയോലഗ്രന്ഥം മുഴുവൻ കത്തിച്ചുകളഞ്ഞു.

ഏതാനും വർഷങ്ങൾക്കു ശേഷമാണ് ശങ്കരാചാര്യർ വീണ്ടും ചെങ്ങന്നൂരിൽ ചെല്ലുന്നത്. ആദ്യം അന്വേഷിച്ചത് ഭുവനഭൂതി യെയും. ഇതാരപ്പാ ഭുവനഭൂതി എന്ന് അനുയായികൾ ആശങ്കപ്പെട്ട പ്പോഴാണ് പഴയ ശക്തിഭദ്രനെ കണ്ടുപിടിച്ചത്. അദ്ദേഹത്തെ കണ്ട പ്പോൾ സ്വാമി പണ്ടു തന്നെ കേൾപ്പിച്ച നാടകത്തിലെ നാലു വരി ചൊല്ലി:

"ത്രിഭുവനപുരസ്യാഃ പൂർജോ രാവണശ്ചേ
ദസുലഭ ഇതി നൂനം വിശ്രമഃ കാർമ്മുകസ്യ
രജനിചരനിബദ്ധം പ്രായശോ വൈരമേതൽ
ഭവതു ഭുവനഭൂത്യൈർവരക്ഷോവധേന."

അതിലെ ഭുവനഭൂതിപ്രയോഗം അതികേമമായി എന്ന് കവിയോടു പറഞ്ഞു. കരഞ്ഞുപോയ കവി, സ്വാമി ആ നാടകത്തെക്കുറിച്ച് അന്ന് ഒന്നും പറയാത്തതുകൊണ്ട് അത് കത്തിച്ചുകളഞ്ഞെന്ന് ചൊല്ലിയ പ്പോൾ സ്വാമി ആശ്വസിപ്പിച്ചത്രേ, "കുഴപ്പമൊന്നുമില്ല, എനിക്കതു മുഴുവൻ അതുപോലെ തോന്നും, എഴുതിയെടുത്തു കൊള്ളൂ" എന്ന്. ഇന്നുള്ള 'ആശ്ചര്യചൂഡാമണി' നാടകം അങ്ങനെയാണ് വന്നതെന്ന് ഐതിഹ്യം. സത്യമായിക്കൂടെന്നില്ല. അതിന് ഐഡറ്റിക് മെമ്മറി (Receptsor -സ്വച്ഛസ്മൃതി) എന്ന് ഞങ്ങളുടെ ഭാഷ.

ഓർമ്മ ഒരു ശക്തിയോ ശാപമോ ആകാം. എന്തോ ഭാഗ്യത്തിനു നമുക്കൊക്കെ കിട്ടിയിരിക്കുന്ന ഓർമ്മയുടെ തോത് വേണമെങ്കിൽ ഒരുപാട് വർധിപ്പിക്കാൻ പറ്റും. മനസ്സുകൊണ്ട് വെറുമൊരു സമയ യാത്ര മാത്രമാണ് ഓർമ്മ. അതിൽ സന്തോഷങ്ങളും സങ്കടങ്ങളും വികാരങ്ങളും മണങ്ങളും നിറങ്ങളും കലരും. അലസമായ വേളകളിൽ ഞാനവയെ താലോലിക്കുമ്പോൾ സ്നേഹത്തിന്റെ മനോഹാരിതയുള്ളവ അറിയാതെ എനിക്കു സന്തോഷം തരും. സങ്കടകഥകൾപോലും സ്നേഹത്തിന്റെ മനോഹാരിതയുണ്ടെങ്കിൽ ഓർത്തുംപോകും, എന്നെന്നും.

Specimen

പ്രവർത്തനങ്ങൾ

- അന്നും കുട്ടനാടിനുറക്കമില്ല.
- വാഹനങ്ങളുടെ ശബ്ദകോലാഹലംകൊണ്ട് ഇപ്പോൾ ഉറങ്ങാൻ സാധിക്കുന്നില്ല.

കുട്ടനാടിന്റെ അന്നും ഇന്നും തകഴി താരതമ്യപ്പെടുത്തുന്നത് ശ്രദ്ധിച്ചല്ലോ. ഈ മാറ്റത്തിന്റെ കാരണങ്ങളെന്തൊക്കെയാണ്? മനുഷ്യജീവിതത്തിന് ഈ മാറ്റങ്ങൾ വരുത്തിയ ഗുണദോഷങ്ങൾ എന്തൊക്കെയാണ്? ചർച്ച ചെയ്യുക.

അനുഭവങ്ങളെ ആഖ്യാനം ചെയ്യുന്നതിൽ തകഴി സ്വീകരിച്ച ശൈലിയുടെ സവിശേഷതകൾ ശ്രദ്ധിക്കൂ.

- പഴയകാലത്തെ പദങ്ങളും പ്രയോഗങ്ങളും സമർഥമായി ഉപയോഗിക്കുന്നു.
- ആത്മനിഷ്ഠമായി കാര്യങ്ങളെ കാണുകയും അവതരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.
- വ്യക്തിജീവിതത്തിനപ്പുറത്തേക്ക് സാമൂഹികജീവിതത്തിന് ഊന്നൽ നൽകുന്നു.

ഓരോ ഘടകവും പരിശോധിച്ച് തകഴിയുടെ ആഖ്യാനശൈലിയുടെ പ്രത്യേകതകളെക്കുറിച്ച് കുറിപ്പ് തയാറാക്കുക.

“തലമുറ തലമുറ മുന്നോട്ടുവരുമ്പോൾ ചൈതന്യവും ശക്തിയും സൗന്ദര്യവും പരിണാമക്രമത്തിൽ വർധിക്കുകയാവാം. ഒരമ്പതുകൊല്ലം കൂടി കഴിയുമ്പോൾ ഇതിന്റെയെല്ലാം തികവ് എവിടെച്ചെന്നു നിൽക്കും? അന്ന് ഒരത്യുജ്ജ്വലപ്രതിഭ ഈ മണ്ണിൽനിന്നും ഉയിർക്കൊണ്ടേക്കാം.”
- തകഴിയുടെ ഈ പ്രതീക്ഷയുടെ അടിസ്ഥാനമെന്ത്?

സഞ്ചാരിയുടെ കൗതുകത്തിനപ്പുറം ഒരു അന്വേഷിയുടെ ഉദ്വേഗമാണ് ‘മാതൃസന്നിധാന’ത്തെ വ്യത്യസ്തമാക്കുന്നത്. ഈ നിരീക്ഷണം വിശകലനം ചെയ്യുക.

“നദി അതിന്റെ സ്രഷ്ടാവിന്റെ സമക്ഷത്തിങ്കലെത്തിയപ്പോൾ സ്തബ്ധയായി, ഒഴുക്കു നിലച്ചവളായി, എന്തിനിവേണ്ടൂ എന്നറിയാത്തവളെപ്പോലെ നിശ്ചലം നിന്നുപോയി.”
- സഞ്ചാരിയുടെ മാനസികാവസ്ഥയെ വിശദീകരിക്കാൻ ഈ വാക്യം എത്രത്തോളം സമർഥമാവുന്നുണ്ട്?

Specimen

- ഓർമ്മയെക്കുറിച്ചുള്ള ലേഖകന്റെ കണ്ടെത്തലുകൾ എങ്ങനെയൊക്കെ നമുക്ക് പ്രയോജനപ്പെടുത്താം?
    - പ്രധാനപ്പെട്ടവ ഓർമ്മയിൽ സൂക്ഷിക്കുന്നതിന്
    - പഠനത്തിന്
    -
    -

- Short term memory = ഹ്രസ്വസ്മൃതി, കുറിയ ഓർമ്മ

  Long term memory = ചിരസ്മൃതി, നീണ്ട ഓർമ്മ

  – മലയാളഭാഷയുടെ ശൈലിക്ക് കൂടുതൽ ഇണങ്ങുന്നത് ഏതാണ്? എന്തുകൊണ്ട്? ചർച്ചചെയ്യൂ. സാങ്കേതികപദങ്ങളെ മലയാളഭാഷയ്ക്ക് ഇണങ്ങുംവിധം മൊഴിമാറ്റി അവതരിപ്പിക്കൂ.

- "ഓർമ്മകൾ എല്ലാമങ്ങു സൂക്ഷിച്ചാൽ, അതു ദുഃഖമാണ്, നീറ്റലാണ്. പലതും മറക്കണം, മറന്നേ തീരൂ. മറക്കും, ഭാഗ്യം കൊണ്ട്. മനസ്സിന്റെ ഒരു സിദ്ധിയാണത്. പക്ഷേ, വല്ലാത്ത ഓർമ്മകൾ എന്നും പ്രശ്നമാണ്" – ലേഖകന്റെ സ്വന്തം അനുഭവം മുൻനിർത്തി പരിശോധിക്കുക.

- "ഓർമ്മ മനസ്സുകൊണ്ട് ഒരു സമയയാത്ര മാത്രമാണ്. അതിൽ സങ്കടങ്ങളും വികാരങ്ങളും മണങ്ങളും നിറങ്ങളും കലരും."
  – ഈ നിരീക്ഷണം തകഴിയുടെ ദേശത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഓർമ്മക്കുറിപ്പിനും യു. എ. ഖാദറിന്റെ യാത്രാസ്മരണകൾക്കും യോജിക്കുമോ? നിഗമനങ്ങൾ അവതരിപ്പിക്കൂ.

Specimen

പഠനനേട്ടങ്ങൾ

- ആശയങ്ങളുടെയും അനുഭവങ്ങളുടെയും വിനിമയത്തിനുള്ള ശക്തമായ ഉപാധിയായി ഭാഷയെ തിരിച്ചറിഞ്ഞ് രചനകളിൽ ഏർപ്പെടുന്നു.
- മലയാളത്തിലെ ആത്മകഥ, ജീവചരിത്രം, യാത്രാവിവരണം മുതലായ സാഹിത്യശാഖകളുടെ ഭാഷാപരമായ സവിശേഷതകൾ തിരിച്ചറിഞ്ഞ് സമാനമായ വ്യവഹാരരൂപങ്ങൾ തയാറാക്കുന്നു.
- ശാസ്ത്രത്തിന്റെ വികാസത്തെ ഉൾക്കൊള്ളുകയും ശാസ്ത്ര ലേഖനങ്ങൾ കല്പിതകഥകൾ തുടങ്ങിയവ രചിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.
- വിവിധസ്രോതസ്സുകളിൽ നിന്ന് വിവരശേഖരണം നടത്തി ജീവചരിത്രങ്ങൾ, വൈജ്ഞാനികലേഖനങ്ങൾ മുതലായവ രചിക്കുന്നു

Specimen

Specimen